

Ant. Debeljak:

Črni mlin.

Ko ranjen ptič, ki hrepeni v višine,
poveša streh peroti trohle mlin,
zre stradež votel mu iz lačnih lin,
kolo ne reže, slepo solnce, več tišine.

Na vojno bil odšel je gospodar,
pa še nikomur ni do zdaj sporočil.
Li živ, li z belo ženo se poročil?
Za njim se dolgočasi malin samotar.

Od ^{semit Pet}volhke vlage rake so nagnile.
Lopate so v brezdelju se nagnile.
Pretuj je tebi, kamen, žita žolti vonj.

Nebo pšenično moko — sneg — ti trosi,
ker belega trohnoba mračna prosi,
zeleni mah obuja nade — pa zastonj!

Igo Gruden:

Tiha pesem.

Tiha je noč ... še zvezde molčijo ...
veter brezglasno čez travnike hodi,
da se cvetovi ne prebudijo:
mlačnost, pokoj — vsepovsodi, povsodi ...

Kriknil je ptič nekje sredi mraka:
bil je spomin ali slutnja le moja? —
Tiha je noč ... samo duša, ki plaka,
v njenem naročju ni našla pokoja.

